

Barris que fan màgia i ulls expectants

«Hi ha gent, afortunadament, que aconsegueix barrar el pas a este pessimisme col·lectiu i que d'una barraca en fan un castell»

Anar per la vida amb els ulls ben oberts no és fàcil, és més fàcil tancar-los i dormir malgrat la pobresa, la guerra, la injustícia, el desastre ecològic...La veritable màgia seria poder revertir esta realitat, però sabem que això no serà producte de cap màgia, si no d'un esforç, d'una generositat i d'una dedicació incommensurable.

Ara per ara, però, sí que podem comptar amb una màgia més humil, una que es presenta amb les cortines obertes i que obliga a obrir els ulls per l'expectació que provoca.

Quan la canalla ho fa, només veus ulls i aquí rau l'encant de sorprendre'ls, en mirar-los com observen el món sense quasi parpellejar. Això també depèn de la voluntat i esforç de moltes persones, que es posen al servei de la creativitat i la màgia. Un bon exemple ha estat la Carbonera Reial de la Trini, que ha aconseguit mobilitzar la Bribona i els seus ajudants, perquè este Nadal els infants poguessen fer un viatge per unes mines plenes d'encant i amb uns carboners i carboneres trapelles, xerraires i misteriosos.

Quan un barri barrina pot fer saltar els barrets del previsible i avorrit i fer-ho, a més, adaptant-se a la situació actual, que, diguem-ho clar, convida més a la rendició i a l'apatia que a cap altra cosa. Però hi ha gent, afortunadament, que aconsegueix barrar el pas a este pessimisme col·lectiu i que d'una barraca en fan un castell. Este és el cas de l'equip del Centre cívic de la Trinitat Vella, gent que es comprometen en l'alegria.

Jo per al nou any desitjo seguir tenint al meu costat gent que es desvia pels somriures i pels ulls oberts. La felicitat no pot consistir mai en tancar ulls i boques. Hem de deixar que les realitats, belles o no, ens entren com ho fan els xiquets i les xiquetes, que van a xafardejar els regals i també les ferides. Només així podrem valorar què volem mantenir al nostre costat i què no.

Com diria el petit príncep "no m'agraden gaire les persones grans perquè sovint obliden el que és important". Les persones adultes pareix que hem adoptat la ceguesa i la serietat per norma, per ignorar els nostres veritables desitjos. Los menuts i les menudes, en canvi, no vacil·len en els seus desitjos, tenen clar que no volen carbó.